

OSVALD - Det ukendte dobbeltliv...

Tirsdag den 2. februar 2010

Af Peter Mygind

"OSVALD" er udover en god musikalsk teateroplevelse også en interessant skildring af Osvald Helmuth's liv. Gennem de forskellige scener følger vi ham fra helt ung og op gennem årene, og ved flere af scenerne er det på smart vis markeret på rekvisitter, på hvilket teater vi befinder os.

Stykket har 5 medvirkende på rollelisten, hvor Osvald Helmuth spilles af Victor Marcussen og hans hårdtprøvede kone af Anne-Vibeke Mogensen. Rolf Hansen og Julie Riis indtager forskellige roller, mens Pia Hessner på glimrende vis understøtter Osvald's sange på klaver.

Kommer man som uvidende om forestillingens indhold, vil man nok forvente en sjov og lystig forestilling på de skrå brædder understøttet af en række folkekære viser. Det sidste holder også stik, men i skildringen af Osvald og hans omgivelser fornemmer man hurtigt, at det glansbillede og portræt, der ofte er tegnet af ham, ikke helt har matchet virkeligheden. Det er dermed sagt også de mere dystre undertoner frem for muntre og lystige scener, der stjæler billedet.

Osvald bliver i den grad genoplevet og spilles særdeles godt og troværdigt af Victor Marcussen. Faktisk så godt, at man nærmest føler sig i stue med ham og kommer helt ind under huden på ham. Undervejs bliver seerne både indviet i hans viser og hans gang på forskellige teatre, men i høj grad også i hans liv - eller nærmere betegnet dobbeltliv. Hans kone, som fremstår og spiller lige så troværdigt, må nemlig affinde sig med en mand der sjældent er hjemme, og når han er, er han oftest ikke til at være i stue med. Som hun selv beskriver forholdet til Osvald, er han hendes skæbne og hun affinder sig med "begge sine Osvald'er" - både den muntre udgave og den ofte fulde og nærmest onde udgave af samme person. Det sidste betyder, at hun ofte bliver behandlet og omtalt i meget nedgørende og uretfærdige vendinger.

Stykket beskriver også Osvalds forhold til og interesse for begge køn, og at han tilsyneladende har været lidt til begge sider. Far & søn forholdet (til Frits Helmuth) bliver også illustreret og beskrives som præget af jalousi og frygt for at sønnen skal blive større og mere elsket end sig selv.

De dystre undertoner til trods er forestillingen ganske underholdende og lærerig og fortæller HELE historien om OSVALD

OSVALD LYSLEVENDE TILBAGE PÅ DE SKRÅ BRÆDDER

Tirsdag den 9. februar

Af Lene Ravnbøl

Det er ikke bare en loppetjans, men en fornøjelse at være publikumsanmelder, når man kun får store oplevelser, som det foreløbig er sket for mig på Svalegangen. Det er skønt, når man kun har godt at sige og skal finde superlativerne frem. Og det skal jeg!

Forestillingen er helt i top, og jeg så virkelig Osvald Helmuth i Victor Marcussens skikkelse. Osvald blev ramt på kornet, ja selv den gnist af vanvid, som jo fandtes i hans både splittede og sammensatte sind, formåede Victor Marcussen at få ud over rampen. En strålende præstation. Nok fremfører han viserne i nye og anderledes arrangementer, men det føles ikke sådan. Han ER Osvald, hvad enten han giver "Ølhunden" eller "Ved Havnen", og med samme fremragende diktion. "Complimenti", som de siger nede sydpå!

Anne-Vibeke Mogensen står stærk som Søster ved Osvalds side. Med den sødme, som Osvald jo faldt for, men med en større og større myndighed som årene går, da det går op for hende, at det er hende, hele deres kaotiske liv står og falder med. Hun er "Konen, Kællingen, Madammen". Som hun selv udtrykker det på scenen: "Osvald er min skæbne". I øvrigt var det en glæde at se Anne-Vibeke Mogensen på Svalegangen. Jeg er en stor beundrer af hende, men plejer jo at se hende på Aarhus Teater, hvor hun tilhører den faste stok. Det tyder på godt samarbejde teatrene imellem, som også selve forestillingen er et samarbejde mellem Svalegangen og Jomfru Ane Teatret i Aalborg. Det kan vi li'!

Skuespillerne Julie Riis og Rolf Hansen fortjener også stor ros i alle rollerne omkring ægteparret. Det gjorde de til og med kryds og slange og er også et par af de nye stjerner på det danske firmament. Begge modtog de Talent Reumert i 2008, og jeg er ganske sikker på, vi kommer til at høre mere til de to. Pia Hessner sad ved klaveret, som Inger Christrup gjorde det i årevis for Osvald. Også hun skal kun have roser for sit fremragende akkompagnement og sin indlevelse, som gør forestillingen så helstøbt.

Alle skal ganske enkelt nævnes, for alle har ydet en stor indsats. Man fornemmer et engageret samarbejde mellem forfatteren Gunnar Geertsen, som har Osvald forbløffende godt inde på livet, iscenesætteren Pelle Koppel, som gør scenerne nærværende med fine skift og scenografen Steen Lock-Hansen, som med enkle midler formår at føre os rundt i Osvalds univers.

Sidst men ikke mindst skal Niels Søren Hansen nævnes for de musikalsk fine arrangementer af de mange Osvald-viser. Det var så nænsomt gjort i denne nye opsætning, at vi ikke mistede den gamle Osvald, som jeg allerede nævnte det for mange linjer siden.

Jeg vil igen lige gøre opmærksom på teatrets hyggelige bar, hvor man kan mødes i god tid og få sig en drink og en snak, hvis man ikke ligefrem har en sandwich med selv, som man er velkommen til at nyde ved de rødtertede duge. Og så har Svalegangen byens bedste hvidvin i teater-regi!

Et interessant og medrivende stykke

Onsdag den 27. januar 2010

Af Cecilie Blichfeldt

"Osvald" er et meget betagende og dramatisk stykke om skuespilleren Osvald Helmuth og hans hårde og udsvævende liv. Man følger ham fra 1913 som ung charmør og sprudlende skuespiller til hans afskedsforestilling på falkonerscenen i 1963. Her imellem har man fulgt hans op- og nedture både i teaterverdenen og i hans privatliv og har ligeledes fået et indblik i hans familie og de konsekvenser det har haft for både hans kone og barn at have en temperamentsfuld levmænd som Osvald Helmuth som far og ægtemand.

Jeg synes at forestillingen er en virkelig interessant og troværdig skildring af denne store skuespillers liv, og er samtidig et vedkommende drama om kærlighed og jalousi, succes og fiasko - ja, om næsten alt hvad et helt liv kan byde én af glæder og sorger.

Stykket bæres ikke kun af den interessante personschildring, men er i høj grad også et vellykket stykke pga. skuespilpræstationerne - specielt Victor Marcussen, der spiller rollen som Osvald Helmuth, er virkelig god, og skildrer med både humor og indlevelse Osvald Helmuths person, med humørsving fra overstadig glæde til aggressiv vrede. Og sidst men ikke mindst er de mange sange der bliver sunget i stykket virkelig fine, og igen må der knyttes et kompliment til Victor Rasmussens fortolkning og fremførelse af disse. Generelt en teateroplevelse der har givet indtryk!

De bedste er de værste!

Tirsdag den 26. Januar 2010

Af Henrik Sørud

Svalegangen har i indeværende sæson haft et højt kunstnerisk niveau. Så højt at man næsten bæver, når der nu "pilles ved" ikonet Osvold Helmuth - ubegrundet viser det sig!

Jeg har her til aften gjort min borgerpligt. Givet depechen videre til næste generation. Sammen med min 18 årige datter, der har et yderst sparsomt forhold til Osvold Helmuth, var jeg med en udsolgt sal vidne til et teaterstykke i særklasse. Et stykke der uforfærdet, men med respekt, griber fat om det danske revyikon Osvold Helmuth. Et dansk ikon på størrelse med Frank Sinatra eller Elvis. Et ikon som man kunne komme grueligt galt af sted med at udlevere, hvis ikke netop forlægget og teamet bag forestillingen med lige dele komik og tragedie mesterligt formår at afbalancere hinanden til at tegne et portræt af dette på den ene side nationale folkeeje og på den anden side en tyrant af en ægtefælle, med skjulte seksuelle lyster. Et hjem præget af "Faders vilje" og kærligt afbalanceret og uundværligt holdt oppe af "Konen, kællingen madammen". Og dér møder vi aftenens to store skuespilpræstationer: Anne-Vibeke Mogensen som *Søs*, konen der langt inde i ægteskabet indser at manden, folkeejet er hendes skæbne. En skæbne der tærer hårdt på kærligheden til ofte helt urimeligt, patetisk, truende og slående mand. Anne-Vibeke Mogensen spiller rollen dybt troværdigt med lige dele snusfornuft, sødme og kontante udmeldinger i alle faser af parforholdet.

Og så oplevelsen over dem alle: Victor Marcussen som Osvold, så man tror at kisten for en enkelt aften skulle stå åben. Og alligevel nej, for skuespilleren vælger modigt og klogt at synge sangene på *sin egen måde*, hvilket forestillingen vinder ved. Også selvom nogle af viserne er omarrangeret så det ikke altid lyder som i Giro 413! Den præstation blev denne aften belønnet med stående ovationer og må senere på sæsonen kunne indbringe Marcussen en pris for en af årets største skuespilpræstationer.

Den skal Svalegangens tekniske formåen omvendt ikke have nogen af, efter en 1.akt, hvor Victor Marcussens anstrengelser på scenen på det groveste blev lydeligt skamferet af en ubrugelig mikrofon med efterfølgende skrat, støj og larm, som hverken var Marcussen eller Osvold værdigt.